

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie F-88/11;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji komisji konkursowej o niewpisaniu skarżącego na listę rezerwy kadrowej po zakończeniu konkursu EPSO/AD/148/09-RO (Dz.U. 2009, C 14 A, s. 1); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, w którym wnoszący odwołanie podnosi, że stwierdzenie Sądu do spraw Służby Publicznej zawarte w pkt 33 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym nie spełnił on wymogów dowodowych, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.
- 2) Zarzut drugi, w którym wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, stwierdzając, iż kandydat, którego początkowa liczba punktów była niższa niż ustalona wstępnie liczba punktów wymaganych do zdania egzaminu, nie podlega ocenie porównawczej (pkt 41), ponieważ:
 - Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem każdy z kandydatów w konkursie EPSO może podlegać ocenie porównawczej, niezależnie od tego, czy jego początkowy wynik jest wyższy czy niższy niż liczba punktów wymaganych do zdania egzaminu;
 - Komisja konkursowa nie wywiązała się ze swojego obowiązku dokonania oceny porównawczej nie tylko w stosunku do wnoszącego odwołanie, ale także w stosunku do wszystkich pozostałych kandydatów w ramach egzaminu ustnego, ponieważ czas przeznaczony na końcową sesję egzaminacyjną był w oczywisty sposób niewystarczający; oraz
 - W zaskarżonym wyroku nie odniesiono się do istotnych argumentów wysuwanych przez wnoszącego odwołanie i nie uwzględniono niespójności w argumentacji strony pozwanej.
- 3) Zarzut trzeci, w którym wnoszący odwołanie podnosi, że zawarte w pkt 45 zaskarżonego wyroku ustalenie Sądu do spraw Służby Publicznej, zgodnie z którym nie doszło do naruszenia zasady równego traktowania, jest nieprawidłowe.
- 4) Zarzut czwarty, w którym wnoszący odwołanie wskazuje na naruszenie zasad dotyczących składu komisji konkursowej, ponieważ:
 - Skład komisji konkursowej nie był zrównoważony (art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej)
 - Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, stwierdzając, że nie kwestionowano faktu, iż komisja konkursowa przeprowadziła egzamin ustny wnoszącego odwołanie w składzie trzyosobowym (pkt 49 zaskarżonego wyroku);

— Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie zacytował wyrok w sprawie Bartha (pkt 49) celem poparcia swojego ustalenia, że zasada zrównoważonej reprezentacji kobiet i mężczyzn w składzie komisji konkursowej nie została naruszona.

— Jednoczesna obecność członków tytularnych i zastępców członków w komisji konkursowej podczas egzaminów ustnych, która spowodowała niezgodność z prawem działań komisji konkursowej były w niniejszym przypadku (pkt 50);

— Naruszenie zasady zrównoważonego składu komisji konkursowej (pkt 51).

5) Zarzut piąty, w którym wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej doszedł do błędnego wniosku, iż okoliczności niniejszej sprawy nie dają podstaw do zastosowania art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed tym sądem (pkt 81), skoro strona pozwana przyznała, że oddalenie wcześniejszych skarg administracyjnych wniesionych przez wnoszącego odwołanie było oparte na błędnym uzasadnieniu i z tego względu strona pozwana powinna ponieść koszty.

6) Zarzut szósty, w którym wnoszący odwołanie utrzymuje, że roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę jest uzasadnione.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-358/13)

(2013/C 252/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włochy (przedstawiciel: M. Salvatorelli, avvocato dello Stato i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/209 UE z dnia 26 kwietnia 2013 r., notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 2444 w dniu 29 kwietnia 2013 r. pismem o nr SG-Greffe (2013) D/5879, które wpłynęło do stałego przedstawicielstwa Włoch przy Unii Europejskiej w dniu 29 kwietnia 2013 r., mającej za przedmiot „rozliczenie rachunków agencji płatniczych państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Rolniczy Rozwoju Obszarów Wiejskich Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) za rok budżetowy 2012” w części, w jakiej, zaliczając do „kwot, które nie mogą zostać ponownie wykorzystane” sumę 5 006 487,10 EUR dotyczącą regionu Basilicata, przewiduje odliczenie tej sumy od granicy środków EFRROW z tytułu programu rozwoju obszarów wiejskich Basilicata a w konsekwencji, uniemożliwia jej wykorzystanie w ramach ww. granicy, zasadniczo powodując jej anulowanie;
- obciążenie Komisji Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi rząd włoski kwestionuje decyzję Komisji 2013/209/UE z dnia 26 kwietnia 2013 r., notyfikowaną jako dokument nr C(2013) 2444 w dniu 29 kwietnia 2013 r., mającą za przedmiot „rozliczenie rachunków agencji płatniczych państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) za rok budżetowy 2012” w części, w jakiej, zaliczając do „kwot, które nie mogą zostać ponownie wykorzystane” sumę 5 006 487,10 EUR dotyczącą regionu Basilicata, przewiduje odliczenie tej sumy od granicy środków EFRROW z tytułu PROW (programu rozwoju obszarów wiejskich) Basilicata a w konsekwencji, uniemożliwia jej wykorzystanie w ramach ww. granicy, zasadniczo powodując jej anulowanie.

Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że korekta wynika z założenia służb Komisji, iż niektóre przedsięwzięcia wypłacone w czwartym kwartale 2011 r. nie mogły być włączone do deklaracji kwartalnej wydatków ze względu na to, że są niezgodne z obowiązującym PROW.

Stanowisko Komisji ostatecznie przyjęte w zaskarżonej decyzji jest błędne z wielu względów.

- W pierwszej kolejności można mieć wątpliwości co do zasadności uwzględnienia obniżenia wynikającego z art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, uznanego za „kwoty, które nie mogą zostać ponownie wykorzystane” w ramach decyzji w przedmiocie rozliczenia rachunków, podczas gdy należy wykluczyć z niej wszystkie kwoty zawieszane lub zredukowane, o czym świadczy art. 29 ust. 5 ww. rozporządzenia. Obniżenie to jest błędne w szczególności w odniesieniu do jego określenia liczbowego.
- W drugiej kolejności akt ten jest ponadto niezgodny z prawem ze względu na brak uzasadnienia w zakresie, w jakim kwota odnosząca się do kwartalnych wydatków została zredukowana lub zawieszona przez Komisję na podstawie art. 29. ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, z 11.8.2005, s. 1).
- Wreszcie deklaracja o braku możliwości ponownego wykorzystania kwoty jest równoznaczna z jej anulowaniem, skutkującym brakiem możliwości wykorzystania w przyszłości tej kwoty w granicach środków PROW Basilicata, choć obowiązujące uregulowanie UE wyklucza możliwość anulowania zawieszonych kwot.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2013 r. — Spain Doce 13 przeciwko OHIM Ovejero Jiménez i Becerra Guibert (VICTORIA DELEF)

(Sprawa T-359/13)

(2013/C 252/69)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Spain Doce 13, SL (Crevillente, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Rizzo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również: Gregorio Ovejero Jiménez i María Luisa Becerra Guibert (Alicante, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie R 1046/2012-5 w zakresie, w jakim odmawia rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 9 522 384 dotyczącego następujących towarów i usług:
 - klasa 18: skóra i imitacje skóry, wyroby z tych materiałów nie ujęte w innych klasach;
 - klasa 25: odzież, obuwie, nakrycia głowy;
 - klasa 35: usługa sprzedaży detalicznej w sklepach i usługa sprzedaży hurtowej ubrań, obuwia i dodatków.
- obciążenie OHIM kosztami postępowania zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Spain Doce 13, SL

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „VICTORIA DELEF” dla towarów i usług z klas 18, 25 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 522 384

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Gregorio Ovejero Jiménez i María Luisa Becerra Guibert

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowe graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „VICTORIA”, „Victoria” lub „victoria” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009